

РЕШЕНИЕ

№ 21612

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 09.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2036** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП./.

Образувано е по жалба на С. Г. Д., ЛЧН: [ЕГН] чрез адв. М. В. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ЗППАМ № 491/19.02.2025г., издадена от Р. Н. П., мл. инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

С жалбата се иска отмяна на заповедта, като издадена в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че в талона за медицинско изследване е посочено само „отказ“, без да е посочено за какво се отнася този отказ, като лицето само се е подписало и не е попълвало собственооръчно, получаването на 7 бр. стикери. От така попълнения талон не ставало ясно кой начин за установяване на употребата на алкохол и/или наркотици и други упойващи вещества и техните аналози е отказало проверяваното лице, както и кой от методите за извършване на изследването е избрал. Липсата на положен подпис и неотбелязването, че лицето е отказало да бъде изследвано с доказателствен анализатор, както и наличието на подпис и липсата на отбелязване, че отказва да даде кръв за изследване, е пречка да се разбере какво е отказал водачът и какво изследване е избрал да извърши. В жалбата се твърди също така, че Д. не говори и не разбира български език, което обстоятелство изрично е вписал в талона за изследване. Придружаващият го по време на проверката български гражданин Е. П. е заявил това обстоятелство, като е поискал да бъде осигурен преводач, на това искане не е било уважено. Жалбоподателят не е могъл да разбере разясняването на процедурата във връзка с извършената

проверка, като на постоянно пребиваващо лице в страната не е поставено изискване за владеене на български език и не е провеждан изпит. Владееето на български език на разговорно ниво не е достатъчно да се разбира в пълна степен процедурата по провеждане на административнонаказателно производство. Правото на защита на жалбоподателя не е било гарантирано, като липсата на осигурен преводач е опорочило процедурата по ЗАНН, който от своя страна препраща към НПК, предвиждащ назначаването на преводач. Невладеенето на български език е удостоверено лично от жалбоподателя, при връчването на АУАН. В жалбата се сочи също така, че ПАМ е наложена преди издаването на талона за изследване и съответно преди да е изтекъл посоченият в този талон срок за извършване на медицинското изследване. В заключение е отправено искане за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. В., която поддържа жалбата и прави доказателствено искане за допускане до разпит на актосъставителя и на очевидец на проверката. Отправя искане за отмяна на заповедта и присъждането на разноски, съгласно приложен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът Р. Н. П., мл. инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ редовно уведомен не се явява лично, представлява се от процесуален представител, който оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Представя писмени бележки, моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 19.02.2025г. В. Й. В., мл. автоконтрольор при СДВР отдел „Пътна полиция“, съставил Акт за установяване на административно нарушение бланков ГА № 3327089 срещу С. Г. Д. с адрес: [населено място], за това, че на същата дата около 22.50 часа управлява лек автомобил марка М. МЛ 320 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „САВАС ЕНД КОМПАНИ“ ЕООД, в [населено място], по ул. „8-ми Декември“ с посока на движение от [улица]към [улица]. При извършена проверка на кръстовището от ул. „8-ми Декември“ с [улица]водачът Д. отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM-0223, както и отказва да бъде изпробван за употребата на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Дрегер Драг тест 5000 с фабричен номер ARKD-0049. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0059943 за ВМА – [населено място]. Водачът е уведомен за започване на ПАМ. Последвало издаването на оспорената в настоящето производство Заповед за прилагане на ПАМ, с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

От органа издал оспорената заповед е изискано да представи четливо копие на Талон за изследване № 0059943, като такова е представено от процесуалния представител на жалбоподателя с молба от 24.03.2025г.

В хода на съдебното производство като писмени доказателства е приета административната преписка. Прието е като доказателство представеното от адв. В. четливо копие на издадения при проверката на жалбоподателя талон за изследване и саморъчно изписания от жалбоподателя текст върху АУАН в превод на български език. По делото също така е прието и писмо на МВР, Дирекция „Вътрешна сигурност“, съгласно което извършената проверка в АИС „Видеозаснемане на охранителна дейност и пътния контрол – МВР е установила, че за времето от 22:30 ч. на 18.02.2025г. до 01:00 ч. на 19.02.2025г. са налични метаданни, които установяват наличието на записи от средствата за видеозаснемане към съответния служебен автомобил, но същите не са

запазени.

В хода на производството са събрани и гласни доказателства чрез разпита на двама свидетели – В. В., актосъставител и Е. П., очевидец на извършената проверка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по [чл. 149, ал. 1 от АПК](#), от легитимирано лице по [чл. 147, ал. 1 от АПК](#) и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно [чл. 168, ал. 1 АПК](#) съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 АПК](#), а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка ЗППАМ № 491/19.02.2025г., издадена от Р. Н. П., мл. инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, надлежно оправомощен със заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР, с която, на основание [чл. 22 от ЗАНН](#), е наложена ПАМ на жалбоподателя, изразяваща се временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], но не повече от 18 месеца.

Съгласно разпоредбата на [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#), принудителните административни мерки по [чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП](#), се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по [този закон](#) съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР, с която на основание [чл. 43, ал. 4 от ЗМВР](#) и във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, са оправомощени полицейските органи при отдел "Пътна полиция" при СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по [ЗДвП](#) /вкл. по [чл. 171, т. 1 от ЗДвП](#)/. Следователно, обжалваната ЗППАМ по [чл. 171, т. 1 б. "б" от ЗДвП](#) № 228з-820/22.08.2024 г., е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. Същата е издадена в предвидената в закона писмена форма - спазени са изискванията на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#), посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта. Освен позоваване на АУАН се съдържа описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ, а именно отказът на лицето да бъде проверен с техническо средство за употребата на алкохол - Алкотест Дрегер 7510 и за употребата на наркотични вещества и техните аналози - Дрегер Драг тест.

Съгласно [чл. 171, ал. 1 от ЗДвП](#) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки: по т. 1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-

токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на [чл. 174, ал. 4](#) установените стойности са определящи.

Видно от приложеното по делото копие на процесната Заповед, същата е връчена на жалбоподателя веднага на 19.02.2025 г. Жалбоподателят е подписал тази заповед без забележки. В самия талон за медицинско изследване № 0059943, приложен на лист 60 от делото е изписано „лицето отказва да му бъде извършена проверка с Дрегер Драг тест 5000 с фабричен номер ARKD-0049 и Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM-0223“, противно на изложените в жалбата твърдения, че било записано само „отказ“. В тази връзка неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че не било ясно за какво се отнася този отказ. В случая напълно ясно, при това в съответствие с разпоредбата на чл. 6, ал. 5 от [Наредба № 1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози](#) /Наредба № 1 от 19.07.2017г./, контролният орган е отразил обстоятелствата по чл. 3а от същата наредба.

На следващо място, не се споделя и тезата на жалбоподателя, че не са спазени формалните и процесуалните изисквания на [Наредба № 1 от 19.07.2017г.](#), при издаването и връчването на талон за изследване № 0059943 в хипотезата на обективиран отказ на водача на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол и наркотични вещества. Действително, съгласно [чл. 6, ал. 4 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.](#), в талона за изследване се отразява изборът на лицето дали установяването на концентрацията на алкохол в кръвта да се извърши с доказателствен анализатор, или с медицинско и химическо лабораторно изследване. Но доколкото изборът по чл. 3а от Наредбата се обективира с положен от лицето подпис, удостоверяващ направения избор за начина, по който да бъде изследвано, то с неполагането на подпис си по т. 1 „доказателствен анализатор“ от талона за медицинско изследване и с полагането на такъв по т. 2 „медицинско и химическо или химико-токсикологично изследване“, жалбоподателят е избрал именно този начин на изследване. Следователно налице е надлежно удостоверен избор за начина на изследване на лицето за употребата на алкохол, а именно с медицинско и химическо лабораторно изследване. Талона за изследване е връчен на жалбоподателя срещу подпис в 00.30 часа на 19.02.2025г. и в същият е посочено както мястото, така и времето, до което лицето е следвало да се яви на това място за изследване. Следователно талона за изследване съдържа информацията по [чл. 6, ал. 4 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.](#)

Съдът не намира за основателно и оплакването на жалбоподателя, че правото му на защита е нарушено още при извършване на проверката, т. к. не е разбирал какво се иска от него и не му е осигурен преводач. В действителност разпоредбата на [чл. 14, ал. 2 АПК](#) посочва, че лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или друг, посочен от тях език, като в тези случаи се назначава преводач. В случая оспорената заповед е връчена на Д. лично, в деня на съставянето ѝ, и при подписването ѝ същият по никакъв начин не е удостоверил, че не разбира какво му се връчва, че не владее български и че желае да му се назначи преводач. Противно на оплакването в жалбата, правото на защита на жалбоподателя не е нарушено, т. к. същият е упражнил правото си на жалба в законоустановения срок. Жалбата е подадена пред надлежния съд, което означава, че той е бил наясно и със съдържанието на ЗПАМ, и с начина и срока за нейното на обжалване. Нещо повече, от събраните по делото гласни доказателства чрез разпита на св. В. и св. П., безспорно се установява, че издаването на оспорената заповед и съставянето на АУАН е станало в присъствието на адвокат, който представлява жалбоподателя и в хода на съдебното производство.

В конкретния случай не се доказва твърдението на жалбоподателя, че не е разбирал за какво се отнася проверката. Подобно възражение - на родния си език жалбоподателят е вписал в АУАН, представено по делото и в превод на български език. От друга страна, както се посочи такова възражение не е вписано в оспорената заповед, като същевременно от показанията на св. В. се установява, че още преди да започне фактическата проверка с дрегера, каквато жалбоподателят е отказал да извърши на място, те са осъществили контакт с него на български език. От показанията на св. В. също така се установява, че в началото жалбоподателят е разбирал български език, осмислял е какво се изисква от него, тъй като: „...*трябваше да му се направи проба за алкохол и наркотични вещества. След това водачът реши, че вече не разбира български език и проведе разговор на английски с колегата ми Р. П.*“, цит. от показанията на св. В.. Същевременно от показанията на св. П. не се установява жалбоподателят фактически да е дал проба на място за наличието на алкохол и наркотични вещества. От същите, както и от показанията на св. В. се установява, че при проверката е присъствал адвокат, който съгласно показанията на св. В. е посочвал на жалбоподателя къде да се подпише. Съдът кредитира така дадените показания на св. В. като достоверни, същите са последователни и непротиворечиви и същевременно не кредитира показанията на св. П., че приятелят му не говори български език, доколкото същият следва да се приеме, че се явява заинтересован от изхода на делото.

За да е налице основание за налагане на принудителната мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС" до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, е необходимо да е установено поведение, чрез което се осъществява и състава на [чл. 171, ал. 1, т. 1 буква "б" от ЗДвП](#) в съответното му предложение – за случая отказ на водача да бъде проверен с техническо средство за наличие на алкохол в кръвта и употребата на наркотични вещества. Обстоятелствата, при които е извършено поведението, консумиращо посочения състав са изписани в текста на АУАН и на оспорената заповед, а именно водачът отказва да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с фабричен номер ARDM-0223, както и отказва да бъде изпробван за употребата на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство Дрегер Драг тест 5000 с фабричен номер ARKD-0049. Установяването на деяние, което се подвежда правно под отказ да бъде извършена проверка с техническо средство за наличие на алкохол в кръвта и наркотични вещества, се извършва само, чрез представяне на редовно съставен АУАН, връчен на нарушителя, защото принудителната мярка се налага за преустановяване на административни нарушения и осигуряване безопасността на движението по пътищата. При представен АУАН, редовно съставен и връчен на водача, с който му е повдигнато обвинение за извършено деяние по [чл. 174, ал. 3 от ЗДвП](#), същото консумиращо и състав на мярката, административния орган е длъжен в условията на обвързана компетентност да отнеме свидетелството за правоуправление до решаване на въпроса за отговорността. Всички спорни факти, доказващи административното нарушение и спазването на правилата за налагане на административно наказание не са предмет на принудителната мярка. Тя се прилага при това предварително, още със съставяне на АУАН като компетентния орган преценява налице ли са основанията за издаване на заповед по [чл. 171, ал. 1, т. 1 буква "б" от ЗДвП](#).

Следва да бъде отбелязано, че на датата на съставянето на АУАН е връчена и оспорената в настоящото производство заповед, с която е наложена на жалбоподателя

санкция по [чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП](#) "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца".

Сезираният съдебен състав счита, че оспореният административен акт не страда от пороци, тъй като съдържа фактически и правни основания за издаването си по смисъла на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#), като са описани факти относно необходимостта от постановяване на ПАМ, както и правното основание – [чл. 22 от ЗАНН](#). Те са и надлежно доказани.

Съдът подчертава и обстоятелството, че [чл. 84 от ЗАНН](#) и [чл. 21, ал. 2 от НПК](#), цитирани в жалбата и засягащи осигуряването на преводач касаят административнонаказателното производство, което действително се провежда по реда и на основанията в НПК, каквото обаче настоящото производство не е, съответно възраженията в тази насока са неотнормими.

Съдът счита също така, че процесната ПАМ няма санкционен характер. Законодателят, чрез въвеждането ѝ с нормата на [чл. 171, ал. 1, б "б" от ЗДвП](#) не я обвързва с преценка за вина или други фактори, а предотвратява и преустановява административното нарушение. Отделно от това, правното основание, на което е издадена заповедта - [чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП](#) не свързва налагането на ПАМ с издаването на наказателно постановление. Затова законодателят е определил срок "до решаване на въпроса за отговорността".

Приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание (по аргумент от [чл. 12](#) и [чл. 13 от ЗАНН](#)). Затова тя се прилага под прекратително условие – "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца". При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на нормативно определения срок ПАМ следва да се счита за отпаднала, с оглед настъпилото прекратително условие, с което е обвързано действието ѝ. Административният орган е съобразил факта, че водачът е отказал да бъде тестван за наличието на алкохол, наркотични вещества и техните аналози и следователно има право да определи срок за отнемане на СУМПС до 18 месеца, както законодателно е предвидено в последната хипотеза на [чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП](#). По делото не са представени писмени доказателства, оборващи констатациите в АУАН. Съгласно [чл. 172, ал. 3 от ЗДвП](#) в този случай СУМПС се изема със съставянето на АУАН. Следователно административният орган е действал при условията на обвързана компетентност относно издаването на процесния индивидуален административен акт.

В случая съдът приема, че с налагането на процесната ПАМ административният орган е осигурил както безопасността на движението за другите участници в него, така и е преустановил административното нарушение.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли, а оспорения акт като правилен и законосъобразен - да се остави в сила.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника на основание [чл. 143, ал. 3 от АПК](#) във връзка с [чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ](#) следва да се присъдят разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание [чл. 172, ал. 2 от АПК](#), АССГ, 17 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г. Д., ЛЧН: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 491/19.02.2025г., с която на основание чл. 171, т. 1, б." б" от ЗДвП, е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

ОСЪЖДА С. Г. Д., ЛЧН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 100лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИ

Я: